

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARA AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

CADA NÚMERO 5 CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats 10 céntims.

ADMINISTRACIÓ y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA.

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'5.
Cuba y Puerto-Rico, 2.—Estranger, 2'50.

ESPECTACLES NACIONALS.—COMEDIA POLÍTICA.

Los directors de las funcions de la temporada, que comensará la senmana entrant.

PRELUDIS.

«Està treballant secretament en lo camp monàrquic... ¿per qué dirian? Nada menos que per donar la llicència absoluta a n' en Cánovas y al mateix temps donarla també a n' en Sagasta. A n' en Sagasta y a n' en Cánovas a l' hora: com si diguessen, als dos puntals de la monarquia restaurada, al puntal de la dreta y al puntal de la esquerra.

Pretenen que l' un y l' altre, que per més senyas son de fusta de molt poca durada, adoleixen del mateix mal. Per la part de terra, es a dir en aquell siti en qu' estan en contacte immediat ab la opinió, diu qu' estan tots podrits. Y afegixen que en tota la seva extensió restant s' hi ha ficat lo corch. De manera que 'ls puntals que tractan de suprimir, ab totes las apariencias de que sostenen alguna cosa, en realitat no aguantan res enterament.

L' idea que domina consisteix en emplear-ne de nous. Per aixó 's treballa, per reconstituir als partits monàrquics baix unas novas bases. Los motllos conservadors y fusionistas passen plassa de antiquats y estrets, y 'ls mobles vells, ja se sab, s' arreconan al sostre mort.

Molt nos alegrarem de que fins en lo camp monàrquic s' introduheixi aquesta moda de prescindir dels fòtils vells y corcats. Perque aixís sempre alentarem una esperansa. Tota vegada qu' hi ha allí alguna cosa més vella encare que 'ls partits, en bona lógica deuria també arreconarse aquesta cosa, que no hi ha cap necessitat de anomenar perque comprega 'l lector a quina 'm refereixo.

Parin l' orella, escoltin bé... ¿la senten cruixir? ¿Es ella!

Com a mostra de la corrent predominant avuy, no puch menos de traduir literalment una anècdota publicada en un periódich de Madrid, que no té res de republicà. A lo menos per ara.

Diu aixís:

«Al ser conegut lo passat diumenje l' escrutini de la elecció de senadors de la provincia de Madrid, y quan los vapors de un lunch suculent eran garantia de sinceritat, un caracterisat personatge del partit sagasti, liberal de antigua historia y resto casi únich de aquella fidelissima guardia de honor del Sr. Sagasta, a la que pertenesquen Abascal, Muñoz, Moreno Benitez, Ortiz y Casado y altres, deya a tothom que volia sentirlo:

«Lo partit liberal en massa es republicà: tot lo que no siga dirho aixís, será faltar a la veritat.»

«Permeti que li diga—observá un redactor de *El Resómen*—qu' es molt extrany trobar una suma monàrquica, composta de sumandos republicans. Si es aqueixa la honrada convicció del partit ¿per qué no la publica lealment?

«Perque en Sagasta no vol—contestá l' aludit.— Pero ja 's desenganyará dels seus actuals entusiasmes y llavoras Sagasta y nosaltres los seus amichs, portarem la República.»

Jo no sé si tinga fé completa ab l' home del bé d' or. ¿N' ha fetas tantas en sa llarga y accidentada historia, que un no pot respondre de res que ab lo porvenir tinga de veure!

Pero alento una esperansa: la de que l' arreconin. Desde las golfas de una casa s' está en situació de contemplar las cosas desde un punt de vista més elevat.

Una de las qüestions que está avuy día sobre 'l tapet es determinar si 'l partit fusionista 's decidirá ó no a demanar la reforma constitucional, al objecte de traduir en lleys los artículos 111, 112 y 113 de la Constitució de 1869.

Tothom recordará que aquests tres articles permeten la reformabilitat de la Constitució y estableixen los trámits que pèl cas han de seguirse. L' operació es una mica complicada. Quan per exemple 'l país, representat en Corts, demani la substitució de la monarquia per la República, deuran convocarse Corts constituyents que expressament ho decideixin. Y dada la manera com se fan las eleccions a Espanya, y 'ls medis que per guanyarlas saben emplear los governs monàrquics, calculin quina perturbació pèl país no s' armaria.

Los monàrquics que blasonan de demócratas farán lo que vulgan; pero crech de bona fe que 'ls republicans no 'ns hem de preocupar perque la realisació dels nostres propósitos haja de dependre de un trámit més ó menos.

No: siguem pràctichs ans que tot. Y baix un punt de vista esencialment pràctich, preguntem:—¿La Constitució de 1876, avuy vigent, va ser votada per unas Corts constituyents?

No, senyor. Unas Corts ordinarias varen ferla.

Donchs per igual motiu poden desterla també unas Corts ordinarias, en rahó de aquell principi vulgar, per tothom admes: *Qui te fecit te desfecit.*

Per lo tant no 'ns preocupem tant de si la Constitució déu ó no ser reformable, com de portar a las Corts una majoria republicana. Si aixó logrem algún dia, haurém arribat a coll. La República vindrá. Y qui no li agradi que ho deixi.

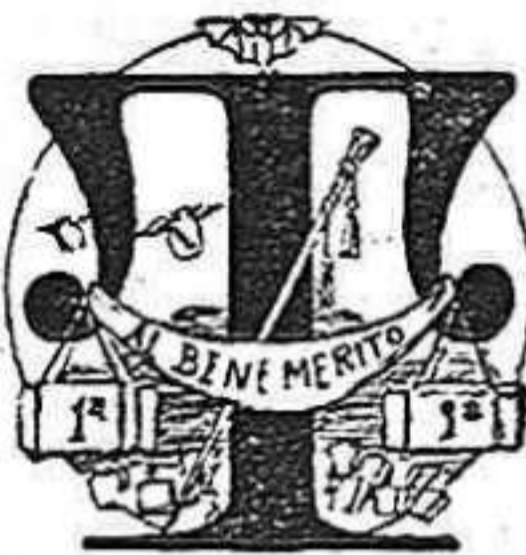
En Romero Robledo, cas de que 's realisi la unió republicana, 'ns amenassa ab la unió monàrquica.

Jo, a ser franch, no hi crech ab la unió dels monàrquics, perque 'ls monàrquics, ab tot y ser tan poch, no caben a la mateixa taula del pressupost. Aixís hi haurá sempre monàrquics de dos categorias: la dels que menjan y la dels que 's pirran per menjar.

Tant com separan als homes los interessos mesquins, contribuheix a unirlos la adoració de las ideas. Per aixó, perque 'ls fins dels partits republicans son desinteressats, la unió republicana promet convertirse en una realitat dintre de poch.

No ho duplin: acceptem avuy tots la mateixa idea: República democrática; procurém que 'ls homes ilustres que capitanejan las distintas fraccions, digan:—«Ara»; y en menos que canta un gall la República es feta.

P. K.

OTA la qüestió, en materia de amnistia, estriba en determinar si 's reconeixen ó no 's reconeixen los graus als militars republicans que varen sublevarse.

Sobre aquest punt, lo govern mira quina cara hi posa en Martinez Campos, es a dir, l' héroe del garrofer, que tanta manya va donarse en omplir las filas del exercit de cabecillas carlistas.

Y aquest govern que vacila, no fa pas molts dias que va determinar satisfacer una pensió crescuda a la viuda del cabecilla Cabrera, considerantla com a viuda de Capitá general. ¿Capitá general un home que meresqué 'l títol de *Tigre del Maestrazgo*, y que aquí a Espanya sóls va fer armas contra 'ls liberals, sellant la seva campanya ab las més espantosas crueltats!

Comparin aquesta esplendidés ab aquella tacanyeria, y digan si ne hi ha motiu sobrat pera demanar que vinga prompte la República a fer justicia.

A Morella hi ha hagut un alborot al crit de: ¡Abaix lo Còssi! ¡Mori 'l Còssi!

Aquest Còssi que tant molesta als vehins de Morella, durant la situació fusionista dominava aquella provincia, y durant la situació conservadora continúa dominantla, a despit fins dels mateixos canovistas.

¿Saben per qué? Perque 'l duch de Tetuán, al empasarse de l' un partit al altre, va ferho emportantse'n lo ditxós Còssi, y al entrar al ministeri conservador va ser ab la condició de no deixar lo Còssi per res.

¿Qué s' hi ha de fer! Capritxos ducals.

Es fama que al entrar al ministeri, un conservador va preguntarli:

—Pero Sr. Duch: ¿a qué ve aquest Còssi? ¿Vol fer lo favor de dirnos a quin objecte 'l destina?

—Ab molt gust—va respondre 'l Duch—lo Còssi aquest está destinat a donar banys de péus a tots los vehins de Castelló de la Plana.

Y véls'hi aquí als pobres castellonesos condemnats a pendre banys de péus molt carregats ab la mostassa del caciquisme. La mostassa fibla, ja no poden aguantar més, y molt será que al millor dia no perdin lo mon de vista, y no fassan una atrocitat.

Fins ara no ha sigut possible procedir a la fixació dels limits en lo camp de Melilla, per la senzilla rahó de que 'ls moros han donat a entendre que farian un cap nou al primer que ho intentés.

Y 'l govern conservador s' ha arronsat.

Ja se sab: las cargas de caballeria las guarda totes pèls pacífichs ciutadans que surten a rebre a n' en Salmerón. Per tractar ab lo govern conservador, més val ser moro qu' espanyol.

Una declaració de 'n Silvela:

«Lo govern se mostrará impassible davant de la discussió de las actas brutas ministerials.»

Ara pregunto jo: si 'l govern hagués complert rigurosament ab lo seu deber ¿tindria cap necessitat avuy de representar la comedia de la impassibilitat?

No, senyors; perque llavoras d' actas ministerials brutas no n' hi hauria hagudas. Y de netas ben pocas.

Inseguint la costum establerta de obsequiar mensualment als nostres estimats lectors ab un número extraor-

dinari, sense reparar en gastos ni sacrificis, dedicarem lo corresponent al pròxim dissapte a commemorar la Quaresma política. A tal objecte contem ab la cooperació de distingits escriptors y acreditats artistas. ¡Ja veuran quin número més cayó!

Son molts los que 's bellugan ja per obtenir lo càrrech de regidors en las próximas eleccions municipals.

Será precis que 'ls electors viscan previnguts.

Desde 'l moment declarin guerra a mort a tots los que demostrin que tenen ganas de acostarse a l' olla. Hi ha que desconfiar d' ells. Tot càrrech públich, honradament practicat, més que un càrrech es una verdadera càrrega, que pot y deu acceptarse com un deber polítich y un compromís d' honra; pero may dedicantse desafortadament a conquistarlo a copia d' esforços.

A tots los que tal fassan es qüestió de dirlos: —Ja 't copech, herbeta, que 't dius regidor d' ofici.

Se nota a Belgica una gran agitació socialista. ¿Y saben qué demanan los socialistas belgas? ¿Lo sufragi universal!

Prenguin nota aquells treballadors espanyols extraviats, que 'l tenen y 'l desdenyen.

També 'ls estudiants de Valladolid han sigut dispersats a cops de sabre.

Los antichs deyan que ab sanch entra la lletra. Pero 'ls moderns haurém de dir que lo que va entrant ab sanch es la República.

Cosas d' Espanya.

Uns quants soldats del regiment de caballeria d' Alcántara se passejavan aquest dia per la Rambla vestits ab roba d' istiu.

¿Saben per qué? Perque acabavan de donarlos la llicència; y sens dupte pera ferlos un obsequi, 'ls havian obligat a deixar en lo quartel la seva roba de panyo, olvidantse de que encare som al hivern... y de que la roba es d' ells.

Aquests pobres soldats si que poden dir: —¡Nos han despedit ben a la fresca!

CARTAS DE FORA.—A dos horas de Isona fou trobat fa poch dias lo cadáver de un pobre home que demanava caritat. Trasladat a la vila, hi entrá crusantse ab los capellans qu' en aquells moments se passejavan y volen creure que ni siquiera varen tenir la piadosa idea de descubrirse, davant de aquell infelís? Ni un saludo, ni un pare-nostre, ni un céntim pera costejarli la caixa. Naturalmente, los que 's moren de fam, com no poden comprar funerals, mereixen lo despreci de certs enotatats, que sols pensan ab los *cumquibus* y ab la majordona.

Lo carter de Lilla, compra cada número de LA CAMPANA a Montblanch per encàrrech de un vehí del poble. Lo penúltim diumenje, la noya del carter anava a portar lo número al parroquia, quan trossant ab lo rector vá dir: —¿A veure aixó, riqueta?—Y prenent lo número del periódich vá ferne mil trossos, sense considerar que destruhia la propietat agena—Aquest rector, per lo vist, desitja fersé célebre. Temps enrera, ab motiu de trobarse a la població un missionista, una noya que li repugnava confiar sos pecats al rector, se confessá ab lo missionista. Y 'l rector, enfutismat, quan la noya 's disposava a pendre la comunió, la despedí ab tants mals modos, que s' armá dintre de la iglesia un gran escándol.—Vaja, que ruch-torts de aquesta naturalesa no necessitan comentaris. Lo qu' en tot cas necessitan es una albarda.

Los vehins de Suria al perdre al famós Joanet maco, poden dir que han fugit del foch per caure a las brasas. Lo actual enotat de bonas a primeras tingué de ser reconvingut davant dels tribunals pera lograr la devolució de alguns objectes perteneixents a la societat dels Lluisos y que sense cap dret retenia, havent sigut condemnat a tornarlos y a las costas. Pera venjarse, sens dupte, quan hi ha l' enterro de algún socio, no permet que 'l pendó entri a la iglesia. Es tal la tirria que té al pendó, que ha arribat a dir que si algún día s' hagués de viaticar a un socio, y anavan los demás a acompañarlo ab lo pendó, ell se'n tornaría a la iglesia deixant al malalt ab un pam de nas.

Los federals de pega que van vendre las actas de Ripoll ab el burro d' or, traicionant al honradíssim Pi y Margall, no sé si per justificar la seva conducta, ó perque, van disposar que en lo *Círcul* que sostenen s' hi dongués un pet de propaganda anarquista. Alguns oradors forasters van prestarse a complaure'ls. Y 's digué lo de sempre: que la propietat es un robo: que tant en Pi, com en Castelar, com en Zorrilla están venuts als burgesos, que més que votarlos a n' ells es preferible favorir a un govern *reaccionari* com lo que avuy tenim; que a una República com la de Fransa y la dels Estats Units, es preferible en Cánovas. ¡Y es clar!... ¡Com que paga millor!... Ja casi está explicat perque 's van vendre a n' en Pi y van votar al burro d' or. Tot va ser per no anar contra 'l treballador... perque en Pi no pot repartir cinquillas.

Sóls un orador, lo *compañero* Arús, de Moncada, va condemnar enérgicament als que dihentse republicans, en las pasadas eleccions varen fer la trabeta a n' en Pi y Margall. Dir aixó y anarse escorrent avergonyits los autors de aquell gran escándol, vá ser tot hù. De manera que 'l *compañero* Arús vá fer un bon blanco; y als que havian pensat valerse dels anarquistas per justificar la seva conducta a última hora va eixirlos lo tret per la culata.

Vajin sumant. A las set denuncias criminals presentadas fins ara a conseqüencia de las eleccions de Sant Felu de Llobregat, corresponents a tres seccions de Sans, dugas del Hospitalet y la de Esplugas y de Sant Joan d' Espi, hi ha que agregarli l' octava contra l' alcalde y alguns trampistas electorals de Sant Just Desvern. L' energia del Sr. Rubau Donadeu realsarà l' esperit públich de aquell districte. Tothom hauria de fer lo mateix: apurar tots los recursos legals, y qui l' ha feta que la pagui.

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

...

SEMANA COMPLERTA.

DIUMENJE.

«En alguns circuls polítics y altres llocs de reunió, s'ha donat una notícia que ha causat gran sensació. Molts ho posaven en dubte, altres ho han ratificat y hasta hi havia qui creya qu'era ja un pas acordat. Nada, menos que s'ha corre que a primers del pròxim més tornarà a Espanya en Zorrilla y pendrà assiento al Congrés.»

DILLUNS.

«Sembla que a pesar del crèdit que'l rumor tenia ahir, en Zorrilla, ara com ara, no està resolt a venir. Los seus amichs ho voldrien y aixís li han significat, però 'ls emigrats s'hi oposan ab molta tenacitat. Per rebre impressions directas, avuy a tres quarts de sis l'estat major zorrillista marxará cap a París.»

DIMARS.

«S'han desvanescut los duptes que ahir van corre un moment y se sab que'n Ruiz Zorrilla ve definitivament. S'han formulat unas bases, s'han establert condicions y s'ha dit qu'ell ja s'hi oposa lleugeras observacions. Per acabar de convèncer y dar l'últim cop de mà, lo senyor Cristino Martos marxará a Bayona demà.»

DIMECRES.

«No es vritat que'l senyor Martos vaja a Fransa ab la missió de catequisá en Zorrilla y obligarlo a entrá en rahó. Don Cristino va a Bayona simplement a passejar y ningú li ha dat encàrrechs qu'ell no podria acceptar. Per altra part, hi ha una carta del director del País, que diu que'l senyor Zorrilla no s'vol moure de París.»

DIJOUS.

«Se dona com cosa certa que s'ha lograt arreglar lo negoci de'n Zorrilla y que al últim tornarà. Avuy ha escrit a Tablada al seu administradó, manantli que desseguida li prepari habitació. Aixís mateix s'assegura, ab molts visos de vritat, que accepta ab gran entusiasme lo càrrech de diputat.»

DIVENDRES.

«Es fals que'l senyor Zorrilla haja escrit res a ningú, ni s'tè sobre 'ls seus propòsits cap dato fixo y segú. L'únich que diu—segóns contan—d'un modo concret y exprés, es que no esperém pas véurel assentat en lo Congrés. En quant a torná aquí a Espanya... havém sentit afirmá que a pesar de lo que diuhen, al cap de vall no vindrá.»

DISSAPTE.

Hem passat una semana en continu moviment, y al fi acabém per trobarnos igual que al comensament. Lo telégrafo tunciona portant partes dia y nit, los diaris d'avuy capgirán los que 'ls d'ahir havían dit. Molts misteris, molts enredos, molt soroll, mol fè y desfè; pero... ¿hi ha ningú que sápig a si en Zorrilla ve ó no vé?

C. GUMÁ.

DEL NATURAL.

qui'l tenen. Aquest senyor que acaba d'assentarse al davant d'aquella taula es lo president del Consell de ministres.

Avuy se diu Cánovas, ahí s'ha deya Sagasta, demà s'ha deya Pérez, ó Gómez, ó qualsevol altre nom.

Ja está assentat. Suca la ploma, s'ha disposat a treballar... y en aquell mateix moment comensan a entrar personatjes alts, mitjans y de totas

medas, cadascú ab la seva petició y ab lo seu negoci. Es coltém la lletania:

—Senyor Cánovas: desitjaría que'm coluqués lo meu germá.

—Senyor Cánovas: no s'olvidi del empleo que vaig demanarli pèl meu sogre.

—Senyor Cánovas: fássim l'obsequi d'aumentar lo sou del meu nebot.

—Senyor Cánovas: me convindría que mudés lo jutje de Vilaestreta.

—Senyor Cánovas: li agrahiria que'm enviés d'intendent a Cuba.

—Senyor Cánovas: espero que suspèndrá aviat l'Ajuntament del meu poble.

Lo president del ministeri se desempallega d'aquella gent de la millor manera que pot y logra quedar sol per alguns instantis.

Torna a sucár la ploma y a lligar altra vegada las sèvas ideás.

Un copet a la mampara.

—¿Se pot entrar?

Es en Martínez Campos.

—Vinch per dirli que vull ser president del Senat.

Se'n va'l general y entra'l senyor Elduayen.

—Vinch per recordarli que desitjo la presidencia del Senat.

Desapareix l'Elduayen y treu lo nas en Pidal.

—Don Anton: guardim la presidencia del Congrés.

—Darrera d'aquest ve en Romero Robledo.

—Don Anton: reservim la presidencia del Congrés.

A continuació compareix en Jovellar.

—Don Anton: sobre tot la presidencia del Congrés.

Un minut de calma. En Cánovas respira; va per sucár la ploma, pero no tèn temps.

Nova invasió de personatjes: capítul de disgustos de familia.

En Silvela:—Jo estich cremat ab lo duch de Tetuán.

Lo duch de Tetuán:—Jo estich ressentit ab en Silvela.

En Villaverde:—Tinch queixas de'n Fabié.

En Fabié:—Tinch queixas de'n Cos-Gayón.

En Cos-Gayón:—M'hi disputat ab lo ministre de la Guerra

Lo ministre de la Guerra:—M'hi enfadat ab lo ministre de Marina.

Lo ministre de Marina:—M'hi barallat ab lo ministre de Foment.

En Cánovas reparteix promesas, consols y paraulas dolzas, restableix momentáneament la pau... y torna a sucár la ploma

Pero en aquell instant arriba un pilot de cartas, oficis y comunicacions, totas interessants, urgents, de rabiosa actualitat.

Obra las cartas y llegeix:

—Senyor Cánovas: ¿Quán me dona aquella plassa del Tribunal Suprém?

—Senyor Cánovas: ¿Cóm es que encare no m'ha fet conseller d'Estat?

—Senyor Cánovas: ¿Per qué no m'ha nombrat governador del Banc hipotecari?

—Senyor Cánovas: ¿Per qué no m'ha ascendit a general en la última promoció?

—Senyor Cánovas: ¿Y aquell govern civil que'm va prometre?...

Deixa las cartas a un costat y va per obrir los oficis... Soroll en la antessala.

Entra una eminencia política, luego un'altra, després un'altra... fins a vint ó trenta.

—Don Anton: nombri senador vitalici a'n en Pau.

—Don Anton: fassi senador vitalici a'n en Pere.

—Don Anton: vull que sigui senador vitalici en Berenguera.

—Don Anton: necessito tres plassas de senadors vitalicis pèls meus amichs.

—Don Anton: quatre senadurias vitalicias pèls meus companys.

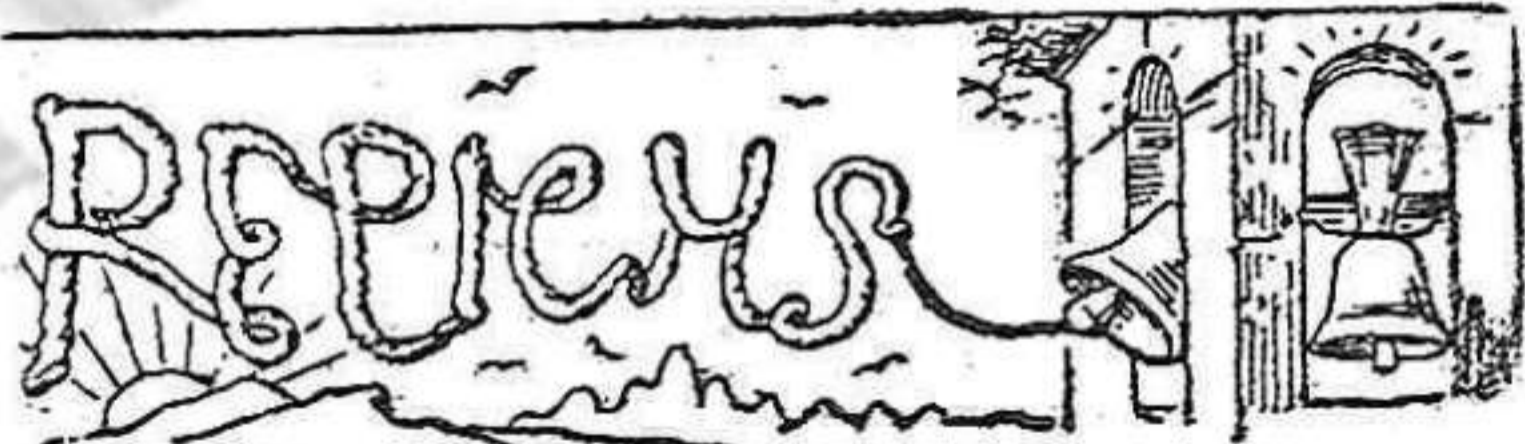
—Don Anton: deu senadurias vitalicias pèls meus vehíns.

En Cánovas s'apreta'l cap ab las mans y pert lo mon de vista.

Ara diguin:

¿Es possible que hi haja progrés, moralitat, treball, producció ni res que valga dos quartos, en un país ahont los governants, s'guin los que s'guin, apenas tenen prou temps pera donar abast al feix de miserias que continuament lo cau a sobre?

FANTÀSTICH.

ERGUUELA es un petit poble de la provincia de Salamanca. Los joves de aquesta població fa pochos dias trobantse de bon humor, varen tenir la idea de obsequiar al rector ab uns solemnes esquetos.

Creyan, sens dupte, que l'ensotanat se pendria aquella manifestació improvisada ab santa paciència cristiana; pero ja 'ls ho van dir de missas.

Ab més promptitut que un Gonzalez Solessio, quan tèn noticia de l'arribada de'n Salmerón, l'home negre va sortir del cau armat de un salpasser en forma d'escopeta, y sense mirar a qui apuntava, va fer foch tirant de patas en l'avre a un pobre vell, que res tenia que veure ab tot aquell xivarri, l'qual va morir dintre de curts moments.

Ja faig bé jo que als ensotanats me 'ls miro sempre a distancia. Lo menos, lo menos, fora de tret d'escopeta.

Dintre de poch ha de debutar en un Circo de París un príncep rús que s' dedica a fer exercicis de clown.

Bo es que 'ls prínceps, per lo que puga venir, vajan buscant una manera decorosa de guanyarse la vida.

Y no deixa de ser significatiu que'l príncep rús que s' dedica a fer de clown, vaja a buscar diners y aplausos a un Circo de la capital de la República francesa.

¿No trobavan que 'ns faltava algo? ¿Diners?... ¿Tranquilitat?... ¿Bon govern?...

No senyors: a més de aixó 'ns faltava una altra cosa.

'Ns faltava una nova creu, y ab lo nom de creu de Maria Cristina acaba de crearse.

En tamps de monarquia ja se sab: tot son creus.

Segóns la Dinastia fins en Planas y Casals se desentén de l'acta desgraciada de Gracia.

Pero Sr. Puig y Valls de las mèvas entranyas: després de tants dias desde la defunció ¿es possible qu'encare guardi aquest mort a casa seva?

Lo marquès de Alella va obsequiar als fusionistas de Barcelona ab un tiberi.

Y 'ls fusionistas, en justa correspondencia, ¿quina te'n fan? Obsequian ab un apa'l Sr. Maluquer. Tant l'un tech com l'altra van tenir efecte a l'hora de sopar.

En Maluquer ab primor al de Alella ana dihent:

—Pues si t'eres cenador, cenador soy yo también.

En vista dels àpats fusionistas, un conegut conservador exclamava:

—¡Ingrats, més que ingrats! ¡Sentarse a la taula tan frescos y sense recordarse de nosaltres per res!...

—¿De vostés?—vaig preguntarli ab extranyesa.

—Si, senyor: perque ha de saber que si son senadors, tant l'un com l'altra, sols a nosaltres nos ho deuhien.

Ara vajan a saber si aixó es veritat.

Lo que si ho es, y d'aixó no me'n cab dupte, es que'l Sr. Maluquer, ab tot y lo que havia promès solemnement, en presencia de'n Sagasta, al sortir del gran hotel Continental y trobarse al bell mitj de la Rambla, no va recordarse poch ni molt d'esqueixar l'acta.

¡Qué s'hi ha de fer!... Las paraulas lo vent se las emporta; en cambi las actas de senador, lo vent no pot emportárselas, perque ben plegadetas se guardan a la butxaca.

L'emperador de Alemania desitja que'l poble posi en ell tota la seva confiança, obehintlo a cegas.

—La desobediencia—ha dit—es un dels molts vicis que s'infiltran en lo mon, per medi dels verdaders oceanos de tinta y las enormes masses de paper imprés que circulan per tot arréu.

Vels'hi aquí un emperador que reconeixent lo poder inmens de la premsa moderna, la condemna y la combat. No val a enfadarse si dihém que a qui s'expressa aixís, lo negre li fa mal.

Un projecte de'n Martos.

Que s'dongui'l decret de amnistia y que D. Manuel se fassa monarquich.

Es a dir: que s'aixugui'l decret de amnistia ap paper xupón

Pero D. Manuel es un home íntegro, y dirá sempre:

—Res de paper xupón: per mi sorrilla y sempre sorrilla.

Llegeixo:

«Telegratíon de Lisboa notificant que dos redactors del periódich republicà Os Debates han sigut condemnats a pagar una multa de 500,000 reis per barba.»

¡Veji si valen los periodistas republicans portuguesos, que de una sola grapada s'poden treure 500,000 reis de la butxaca!

No es cert qu'en Cos Gayon pensi presentar dimissió de ministre de Hisenda.

Com que tots dos ministeris intentan aumentar sos respectius pressupostos, necessitan un ministre de Hisenda qu'ensenyi la dentadura als contribuyents.

Y pèl cas ningú millor que'l Gos Cayon, com li deya un pagés amich meu, que per cert va terme molta gracia.

¿Se recordan del famós Camacho? Després de comprometre terriblement a la fusió ab los seus desatentats projectes financiers, apenas en Sagasta va manifestarli no estar conforme ab la seva conducta, del primer rebufo va anarse a tirar en brassos dels conservadors.

Y ara aquests se'l guardan, tenintlo reservat per un cas d'apuro.

Y com lo moment d'apuro s'acosta, ja diuhen que'l nombraran ministre de Marina.

Es lo millor que poden fer: embarcarlo. Y'l pais podrà dir:—Al últim ha anat a bordo a menjar galeta.

A Vich s'ha posat la primera pedra a una fábrica de sucre de remolatxa, que intenta construhir una societat de la qual forma part l'ex-cabecilla Miret.

LO QUE 'S VEU TOT LO DIA PÈLS CARRERS DE BARCELONA.

¿Que 'n traurém de la reforma y de gastar tant pistrinch...

si la ciutat pren l' aspecte de avants del any trentacinch?

Lo bisbe de la terra de las llagonissas ha benehit aquesta primera pedra, declarant que la Iglesia s' associa sempre als verdaders adelantos.

Per més que no sé entendre que tinga res que veure la remolatxa ab la santa mare Iglesia, reconech francament que es un verdader adelant que 'ls ex-cabecillas qu' en nom de la religió van donar al país horas tan amargas, ara, en nom de la industria moderna, 's proposin proporcionarli una gran cantitat de sucre.

Més valen las dulsuras de la fabricació, que las amargantors del fanatisme.

En l' última recepció de Palacio, segons contan alguns periódichs de Madrit, se va servir xampany de aquell que venen los adroguers a dos pessetas l' ampolla.

Vaja, que nosaltres, pobres com som, quan se tracta de conmemorar la proclamació de la Republica, 'l despatém d' aquell que no fa mal de ventre.

Fins en aixó som enemichs dels brevatjes mistificats.

En Martínez Campos ha tingut lo fel sobreixit. No-li faltava més al home de las corassonadas, sino que se li espallés lo fetje.

Se diu que l' atach de fel sobreixit va sobrevenirli 'l dia que 'l seu heréu va presentarli 'ls comptes de lo que li havian costat las eleccions de la Seu de Urgell. ¡Figurínse si serán uns comptes espatarrants!

Es inútil fer tractats ab los Estats Units á benefici de la producció cubana. Los yankees s' obstinan en tancar las fronteras als cigarros de l' Habana.

¡Y tant bons que son! ¡Aixó ray!... ¿Allá no 'ls volen? ¡Que 'ls envihin aquí!

Una frase de un dels prelats francesos que han acceptat la forma republicana:

«La monarquia está perduda, y la iglesia sabrá cumplir ab lo seu deber enterrant los morts.»

Vaja, haurém de confessar que hi ha bisbes que quan se proposan confirmar saben ahont tenen la má dreta.

A LO INSERTAT EN L' ÚLTIM NÚMERO.

1. XARADA.—Ma-ri-a-no.
2. ANAGRAMA.—Topi-Tipo-Pito.
3. TRENCA-CLOSCAS.—Lo Castell y la Masia.
4. TERS DE SÍLABAS.— EL VI RA VI FRE DO RA DO LINS
5. GEROGLÍFICH.—Per un Judas 's pert un partit. Han endavinat totas las solucions los ciutadans Pep

Bascas y J. M. B.; 4, Saragatero, Pispaf y C. y Un Andorrá; 3, Pau dels timbals; 2, Francisco Isern, y 1 no més, Enamorat de la Tuyas y Xarrapeta.

XARADA.

La prima-dos Dos-tercera de 'n Just, are vol vení dos comprá un hu tres per vi puig dos Tot de cap manera vol comprarla, porque diu que no las hi fan dos gust. Jo crech que vé per en Just, que sens' ell, ella no viu.

XANIGOTS.

ANAGRAMA.

Vaig comprá al carrer de Tot un ví molt hó l' any passat, y al total encare 'n guardo per si 'l desitjas tastar.

JOANET DE BERGA.

TERS DE SÍLABAS

.. ..
.. ..
.. ..

Primera ratlla vertical y horisontal: nom de dona.—2.º: ídem.—3.º: qualitat dels gats.

J. RESAR.

GEROGLÍFICH.

IIIII

a

.

I

del del

M

IIII

3

J. CASADEVALI MULLERAS.

CORRESPONDENCIA PARTICULAR.

Ciutadans A. Peremarti, Mr. Eugon, Un Aixerit, Escarbat bum-bum, J. Domenech, Un submari desamparat, M. Valls y Un Republica Possibilista.—Lo que 'ns envian aquesta setmana no fa per casa.

Ciutadans Joanet G. de Reus, Joanet de Berga, P. Figuerola, L. C. (a) Lagartijín, Un incógnit, A. C. y Barretina, Un Mestre sense paga, Joan Espel, R. Giné (a) Llagosta, T. Bartra, y J. Suñer.—Insertarém alguna cosa de lo que 'ns remeten.

Ciudadá J. Bonet: Casi ho aprofitarém tot.—C. Vila y M.: Tot just pot passar.—Follet: Las insertarém: una d' ellas, la de actualitat, ja la tenim composta.—J. T. y R.: Mirarém de publicarla: lo logogrifo no va.—P. Talladas: un milló de gracias per tot lo que 'ns remet.—Joan Vilaseca: La primera 'ns agrada molt mes que la segona.—J. Trullas P.: Lo sonet va bastant bé.—Joan Moret: Quan hem acceptat un treball, naturalment que ho havém fet per publicarlo: lo que no podém dir es quan lo publicarem.—J. M. Feliu: Es molt flúixa.—Candor Salamé: Lo segon nos agrada més que 'l primer.—Ben: Aceptémah gust la poesia.—F. Gassim: L' article resulta manso.—A. G. de S. y S.: La poesia que 'ns envia per conducto del Sr. B. es molt incorrecta.—Domingo Bartrinaga: No atiném a quina poesia 's refereix. Los cantars no 'ns acaban de agradar: tenen poca novedat.—S. L' article tal com vé, no es insertable: hauria de pulirse molt.

LOPEZ. Editor.—Rambla del Mtj, 20.

Barcelona: Imp. de Lluís Tasso, Arch del Teatro; 21 v

DISSAPTE, DIA 7 DE MARS SORTIRÁ

Número extraordinari

DE

LA CAMPANA DE GRACIA

DEDICAT Á LA

QUARESMA POLÍTICA

Lo número será espléndit de dibuixos, deguts á reputats artistas.

Text de actualitat y xispejant.

!!!10 céntims de pesseta!!!

Supliquém als nostres corresponsals que vulgan aumentar lo pedido, ho fassin sens pérdua de temps.

